

Chương 7: Ngã Rẽ

Đức cười tươi khi nhận ra ông Xuân đang lái chiếc xe station wagon màu vàng vào sát lề, trước mặt chàng. Ông xuống xe, mừng rỡ bắt tay, vừa hỏi thăm vừa dục Đức lên xe kéo bác gái đang chờ ở nhà.

Đức thấy ông gầy và già hơn trước, nhưng tình thân vẫn không thay đổi. Ông hỏi chàng đủ chuyện, từ chuyện gia đình đến những trận đánh cuối cùng khi mất nước, từ lúc di tản đến nay và luôn miệng nói tội nghiệp. Ông tiên đoán một cuộc thanh lọc đẫm máu không tránh được, và ít nhất phải đến 10 năm sau thì may ra Cộng Sản (CS) mới có liên hệ với thế giới bên ngoài, và người dân tị nạn CS mới có cách liên lạc với người thân ở trong nước.

Từ nhà ông đến trạm Greyhound không xa lắm, khoảng 20 phút. Vừa mở cửa vào Đức đã thấy bà Xuân tíu tít chạy ra mừng, còn các em của Hà thì e dè, trố mắt đứng nhìn. Đức cảm động xoa đầu từng đứa, niềm vui không thốt thành lời, chàng mở túi xách, lấy trà để ra bàn, còn bánh kẹo thì chia cho các em của Hà. Chúng dẫn chàng lên phòng cất đồ đạc, ngay đầu cầu thang là phòng tắm, dọc cầu thang là ba phòng ngủ, ông bà Xuân một phòng, các em Hà một phòng, phòng chàng nhỏ nhất, sát phòng tắm.

Đức nhân cơ hội hỏi chị Hà đâu. Nam, đứa em trai út nhanh nhẩu:

- Chị Hà, chị Phượng đi học rồi.
- Trường nào, ở đâu, bao xa? Bố mẹ có hay đi thăm các chị không?

Lan và Thu tranh nhau trả lời:

- Hai chị đi học ở trường Ohio University (OU), cách nhà 4 tiếng. Bố mẹ em chưa đi thăm lần nào, phải chờ anh Nguyễn về chở đi. Anh có biết lái xe không?
- Biết chứ. Anh lái máy bay còn được cơ mà. Rồi anh sẽ chở bố mẹ em đi thăm các chị.

Lan, Thu, và Nam nhao nhao:

- Cho em đi với.
- Ừ, đi hết. Cái xe của bố đủ chỗ cho tất cả mọi người.

Bữa cơm tối hôm ấy rất ngon, Đức hạnh phúc trong tình gia đình ấm cúng, chàng có hỏi ông bà Xuân về các anh, các chị khác, thì ông Xuân cho biết vấn đề là Nguyễn đang đi làm ở Michigan, còn Hà và Phụng thì mới vào học tại OU, rồi ông lại xoay câu chuyện về những ngày cuối của cuộc chiến và những ngày sắp đến. Ông Xuân hỏi Đức muốn tìm việc gì, có kinh nghiệm gì. Đức cho ông biết là thời gian qua chàng làm việc tại nhà hàng Tàu, không cần kinh nghiệm và cũng không có thêm kinh nghiệm gì cả. Ông Xuân đề nghị Đức vào làm chỗ hãng của ông, công việc không nặng nhọc, lại đi cùng xe với ông, rất tiện. Ông sẽ nói chuyện với Ken, nhận Đức là cháu của ông thì chắc Ken không nỡ từ chối.

Các em của Hà quen Đức ngay, xem chàng như một người anh lớn, nhất là Nam hay bắt Đức kể về những phi vụ nguy hiểm, hỏi Đức các loại máy bay vì Nam rất thích sưu tầm máy bay chiến đấu và thích ráp những mẫu máy bay bằng gỗ. Những lúc một mình với Nam, Đức hỏi về Hà và được

Nam cho xem những tấm ảnh gia đình ngày xưa và mới đây, Đức xót xa khi thấy Hà gầy và đen hơn xưa, ánh mắt xa vắng, thoáng nét buồn vời vợi.

Cuối tuần đó, ông Xuân gọi thăm Hà và Phụng, vui vẻ báo tin chàng về đây ở. Đức hồi hộp theo dõi rồi thất vọng vì không nghe gì thêm nữa, chàng thầm trách Hà vô tình và linh cảm như có điều mất mát.

*

Bên kia đầu giây, Hà cúp phone, xếp lại cuốn sách toán đang làm dở dang, nằm vật ra giường. Đức còn sống! Đức đang ở nhà nàng! Tại sao nàng không mừng rỡ, không nói gì thêm ngoài câu: “VẬY HẢ BỐ.” Nếu nàng còn ở nhà thì sao nhỉ, sự gần gũi, đụng chạm có mang lại tình yêu cho nàng. Nếu Đức về sớm hơn một tuần thì tình cảm của nàng dành cho Đức có khác bây giờ không, và nếu nàng không lên Chub Hall để mượn tiền học tuần trước thì bây giờ đâu có phải băn khoăn, nghĩ ngợi, đâu có thầm mong gặp một người không quen biết?

Ngoài số tiền học trợ cấp (financial aid) dư dả, Hà và Phụng định mượn tối đa tiền học để cứ ba tháng gửi một số tiền kha khá về giúp gia đình. Cách đây mấy hôm, Hà và Phụng lên Chub Hall để làm giấy tờ mượn tiền, xong việc, hai chị em men theo con đường lót gạch dẫn ra campus để về lớp thì gặp một người con trai Á đông đi ngược lại. Hà đoán Phụng đoán xem người ấy là Thái Lan, Việt Nam, Đại Hàn hay Tàu. Phụng đoán là người Thái còn Hà thì đoán

là Việt Nam vì thấy người ấy mỉm cười khi đi ngang qua.
Hà ngoái cổ trông theo rồi bảo Phượng:

- Mong rằng sẽ có dịp gặp lại.
- Có phải là người VN đâu mà mong gặp lại làm chi, trăm năm biết có duyên gì hay không? Are you falling in love with a stranger?
- Lại nói nhảm.
- Em nghĩ nếu là người Việt Nam, chắc chị Dung biết, để hỏi chị Dung nhé.
- Ủ, đến thứ sáu này mình hỏi chị Dung.

Thứ sáu là ngày Hà thích nhất trong tuần vì cuối ngày có giờ thực tập hóa học với chị Dung, đó là những giây phút thật vui vẻ. Nhớ ngày đầu, vào phòng thí nghiệm sớm, Hà và Phượng ngỡ ngàng khi nhìn thấy một phụ nữ Á đông trẻ đẹp đang sửa soạn dụng cụ, hai chị em còn đang đoán xem là người nước nào thì chị đã gọi tên hai đứa thật rõ ràng. Ôi niềm vui gặp được người bản xứ, cộng thêm niềm hãnh diện đã làm Hà, Phượng quá đỗi sung sướng. Khi lớp tan, Hà, Phượng phụ chị Dung cất dọn, khóa cửa phòng thí nghiệm, rồi ba chị em cùng về xuôi con dốc, cười nói huyên thuyên.

Chị Dung đi du học ở trường này đã lâu, anh Công, chồng chị, cũng là du học sinh ở đây, cả hai đang học Master. Chị biết nhiều sinh viên VN ở đây, trong số đó có anh Nguyễn. Cuối tuần chị Dung rủ Hà và Phượng qua apartment của chị để ăn cơm VN, và chị chỉ dẫn thêm bài vở. Hai vợ chồng chị thật dễ thương, săn sóc Hà và Phượng như hai người em gái.

Sau khi nghe Hà tả hình dáng của người ấy, Dung cười, lắc đầu:

- Chị chịu, chị không biết ai như thế cả. Nhưng chị định làm môi cho em một người rất xứng.
- Ai vậy chị? Hà đỏ mặt.
- Ghé nhà, chị sẽ cho xem hình.
- Thế còn em? Phượng xen vào.
- Em có muốn không? Dung bẹo má Phượng.
- Em chưa muốn mấy chuyện tình lắm lắm đó đâu. Tự nhiên đút đầu vào rọ, mua cái khổ đau vào người, ai mà ham.
- Cô bé này khôn đấy.

Hà nhú mày, nhăn mặt khi nhìn thấy bức hình của một người mà chị Dung cho là rất xứng với mình. Đây là một người đẹp trai, tóc dài ngang lưng, mặc áo da ngắn, sát nách, màu đen, thoáng nhìn tưởng như con gái, nếu không để ý đến bờ vai vạm vỡ và hai cánh tay gồng bắp thịt.

Hà đưa trả tấm hình cho chị Dung:

- Không được rồi, chị ạ. Bố mẹ em khó lắm. Con trai mà để tóc dài, ăn mặc hippy như thế thì ông bà cụ không gả con gái cho đâu.
- Cái hình này xưa rồi, chụp cách đây hơn năm, bây giờ tóc Phan chỉ dài chấm vai thôi.

Phượng giật tấm ảnh xem, le lưỡi:

- Chấm lưng hay chấm vai cũng không chấm đâu.
- Các em chưa gặp đấy thôi, Phan được nhất trong đám sinh viên ở đây đấy. Để chị mở party, giới thiệu họ với các em nhé.

- Còn người được thứ nhì là ai hở chị? Phượng tò mò.
- Người được thứ nhì thì nhiều lắm, tha hồ cho em chọn, chịu không?

Ngoài phòng khách, Công xen vào:

- Cô nào có muốn học nhảy cho bữa party thì anh chỉ cho, muốn nhảy điệu nào, anh đều có nhạc hết.
- Dàn máy của anh chị tốt thật, nghe hay ghê, mấy băng nhạc tình ca VN làm em nhớ nhà, nhớ Sài Gòn quá.
- Nhắc đến nhạc, em mới nhớ đến việc nhờ anh thu cho tụi em những bài hát của Lệ Thu, Thanh Lan, và Khánh Ly để vừa học vừa nghe cho đỡ buồn.
- Được rồi, thích bài nào, viết ra, rồi anh sẽ thu cho, không tính tiền công lẫn tiền lời, chỉ xin cái đầu heo.

Thấy Hà bẽn lẽn, Phượng vội đáp thay:

- Bốn năm nữa anh sẽ được ăn đầu heo, mình heo, tay chân heo của chị Hà.

Dung nhìn Hà:

- Chả đến bốn năm đâu anh ơi, không chừng gặp nhau rồi lại đòi làm đám cưới liền tay.

Công cười vang, tay múa tí cái nân-chắc (nunchucks) theo điệu nhạc.

*

Nhờ có ông Xuân, Đức được nhận vào làm việc ngay hôm sau, việc làm của Đức khá nhàn hạ, chuyên đóng thùng đủ

loại đèn đã được ráp xong. Ngày ngày, Đức lái xe đi làm với ông Xuân, cuộc sống tạm ổn định, tuy rằng Đức không hài lòng với công việc hiện tại, không hòa mình được với thế giới lao động tấp nập này, không thể thân thiện với người Mỹ vì chàng hận người Mỹ đã bỏ rơi VN. Đức nghĩ đây chỉ là chỗ tạm dung, dần dần sẽ tìm việc khác hay đi học lại. Đức suy nghĩ nhiều về lá thư của Hùng mới nhận được từ tuần trước. Hùng báo tin đã dọn về Cali sau khi bắt liên lạc được với gia đình của Loan. Cả nhà đang dồn mọi nỗ lực vào việc kinh doanh một cửa hàng bán đồ đạc cũ. Hùng làm việc cho gia đình Loan, ban ngày khuân bàn ghế, giường tủ, ban đêm học để thi lại bằng lái trực thăng vì Hùng muốn tìm việc với những công ty rải thuốc chống cháy rừng hay thuốc diệt sâu bọ cho những hãng trồng hoa và rau trái. Đức cũng muốn làm những công việc như vậy, chàng nhớ không gian bao la quay quắt. Trong thư, Hùng hỏi Đức có việc chưa, đã gặp Hà chưa, chuyện tình tới đâu rồi. Hùng hỏi Đức có chịu cho Hảo địa chỉ không vì Hảo cứ hỏi thăm hoài và tỏ vẻ giận khi Hùng nói chưa có địa chỉ mới của Đức. Cuối thư, Hùng báo tin sẽ làm đám cưới với Loan vào cuối năm, Hùng muốn Đức qua Cali làm phù rể, tiền máy bay Hùng sẽ lo hết. Hùng rủ Đức về Cali lập nghiệp, cho biết đã bắt liên lạc được một số bạn bè cũng đang ở đây.

Đức chưa muốn liên lạc với Hùng vội, chàng nấn ná để xem tình trạng của mình có khả quan hơn không. Gia đình ông bà Xuân đối với chàng rất gần gũi, thân thiết, nhưng khi Đức hỏi thăm về các anh chị và nhắc đến tên Hà thì ông bà Xuân trả lời vắn tắt, nhấn mạnh đến chuyện học vẫn còn dài

rồi lảng qua chuyện khác. Có lần các em Hà hỏi ông Xuân chừng nào thì chị Hà và Phượng về nhà, nghỉ lễ Giáng Sinh, Đức đã xung phong chở ông bà Xuân đi Athens nhưng ông bà gạt đi, bảo là Nguyễn trên đường về sẽ ghé Athens đón các em về luôn. Đức buồn bực vì không hiểu rõ thái độ của ông bà Xuân, lại tủi thân vì mình đã mất hết tất cả trong quá khứ, còn hiện tại thì không có gì để bảo đảm cho đời sống của Hà, và tương lai lại càng mờ mịt hơn nữa, thì chuyện trăm năm chỉ là ảo tưởng và chuyện ông bà Xuân tránh né cũng là thói đời thường tình. Đức còn đang phân vân, thì một chuyện xảy ra trong hãng đã giúp chàng quyết định nhanh chóng.

Trong hãng có 3 tên lái xe giao hàng, David là Mỹ trắng, Sam và Ed là Mỹ đen. Chúng dùng chung cái bàn kê ngay lối ra vào phòng vệ sinh phụ nữ. Cái bàn bừa bộn đầy sách báo, chai nước, và cái tàn thuốc lá đầy ắp; chung quanh tường dán những hình đàn bà hở hang. Đối với phụ nữ Mỹ, cái đó bình thường thôi nhưng đối với các phụ nữ VN thì thật là chướng mắt, khó chịu nhưng họ không muốn phản đối lời thôi, cúi đầu đi qua cho lẹ. Chúng thường đứng lan ra cả lối đi, phì phèo thuốc lá, khi thấy phụ nữ VN đi qua thì bập bẹ mấy câu tỏ tình bằng tiếng Việt ngọng ngịu. Đức bất bình, bàn với ông Xuân cách đối phó thì ông khuyên Đức nhẫn nhịn, bảo là chuyện vô hại, mặc kệ chúng nó, theo thời gian chuyện sẽ trở thành nhàm chán, sẽ tự chấm dứt. Đức không đồng ý, chàng thấy tự ái dân tộc bị tổn thương. Mỗi lần chạm trán với mấy tên Mỹ này, Đức nhìn chúng với ánh mắt khinh khỉnh và chúng cũng nhìn lại chàng với ánh mắt khiêu khích.

Cho đến một ngày, một ngày mà Đức không dần được cơn nóng giận khi thấy chúng lòn vòn chặn lối chị Bích, một phụ nữ trẻ, xinh xắn, và nham nhở nói: “Anh yêu em.” làm chị lúng túng, sợ hãi kêu: “Let me go!” Đang đóng thùng gần đây, Đức nhào đến, xô tụi nó ra cho chị Bích đi qua. Tụi nó cũng không vừa, đẩy Đức lùi lại. Chàng nóng mặt, lăn xả vào chúng đấm đá túi bụi, tụi nó cũng vừa hét vừa đấm lại. Cả sở nhón nháo, nhóm đàn ông xông vào lôi kéo từng người ra. Đức liếm môi thấy mặn, khoe môi chàng bị rách, mắt trái đau ê ẩm. David, Sam và Ed mặt đỏ rần, gườm gườm nhìn Đức, miệng không ngớt chửi tục. Ken len vào giữa đám đông, cho mọi người biết ông không chấp nhận những hành động võ lực như vậy và muốn David, Sam, Ed xin lỗi chị Bích, rồi kêu gọi mọi người trở lại làm việc. Ông ra dấu cho Đức và ông Xuân lên văn phòng. Ông mời ngồi, đóng cửa phòng rồi lấy khăn cho Đức lau mặt. Ông tỏ ý hối tiếc về hành động của Đức và những thương tích của chàng. Ông đề nghị Đức nên vào bệnh viện xem có nguy hiểm gì không và muốn chàng nghỉ dưỡng sức vài ngày. Đức xin lỗi ông vì đã gây ra sự xung đột và xin nghỉ việc ngay. Ông Xuân và Ken cùng sừng sốt. Ken bảo Đức nên suy nghĩ kỹ rồi cho ông biết quyết định sau. Trên đường về, Đức cho ông Xuân biết dự tính của chàng về Cali, ở với Hùng, và tìm việc khác thích hợp với khả năng hơn. Ông Xuân không ngăn cản, chỉ khuyên chàng nên cố gắng nhẫn nhục để làm lại từ đầu.

Bà Xuân và mấy đứa nhỏ lo lắng khi thấy mặt Đức bị thương tích. Nghe ông Xuân kể đầu đuôi câu chuyện cùng quyết định về Cali của Đức, cả nhà buồn bã. Nam cứ quanh

quần bên Đức, hỏi Đức có đau không, chàng xoa đầu nó bảo không, rồi dặn dò nó ráng chăm chỉ học hành, ngoan ngoãn, nói với chị Hà là anh hỏi thăm. Nam gật đầu, mắt đỏ hoe vì từ đây sẽ không có người chơi với nó nữa.

Cuối tuần ấy, gia đình ông bà Xuân tiễn Đức bay qua Cali. Niềm vui lúc đến không bằng nỗi buồn lúc chia tay, có ai hiểu được nỗi u hoài trong lòng Đức. Đức biết ra đi lần này chắc sẽ không trở lại Cleveland nữa, nghĩa là sẽ mãi mãi xa Hà. Suốt chuyến bay, Đức không chớp mắt được phút nào, chàng lấy sách ra đọc nhưng chỉ thấy hình ảnh Hà và đám em nàng ngoan ngoãn, dễ thương, định mệnh như trên cột với chàng.

Vừa ra khỏi cổng, Đức đã thấy Hùng, Loan, và cả Hảo. Chàng bắt tay Hùng, hỏi thăm Loan, rồi quay sang Hảo, chưa kịp hỏi thì Hảo đã ôm chầm lấy chàng, gục đầu vào ngực chàng. Đức xiết nhẹ Hảo, ngây ngất vì hương tóc thơm dịu dịu, chàng thấy vui vui, âu yếm quàng vai Hảo, theo chân Hùng, Loan ra chỗ đậu xe.

*

Cái ngày thứ bảy mà Hà hằng mong đợi rồi cũng đến. Buổi sáng anh Công, chị Dung rủ đi chợ, ở lại ăn trưa, rồi bắt đầu nấu nướng, nào là cháo gà, mì xào, bánh mì với cà ri bò, cơm chiên, gà quay, tráng miệng thì có trái cây và cái bánh khá lớn. Ba chị em vừa làm vừa chuyện trò vui vẻ. Chị Dung cho biết đã mời khoảng 20 người, đa số nhận lời sẽ đến, trong đó có Phan, Hà thấy lòng nôn nao quá thể. Đến 3

giờ chiều thì chị Dung dục Hà và Phượng về nghỉ ngơi, thay quần áo, và dọn trở lại trước 6 giờ.

Thấy Hà tần ngần đứng trước tủ quần áo, chưa biết mặc cái gì, Phượng đã xắn vào, lôi cái váy dài của bà Tolentino ra.

Hà dầy nầy:

- Thôi, mặc cáo áo này diện quá, nhiều quá.

Phượng ướm chiếc váy lên người Hà, ngắm nghía:

- Chị mặc đi, em không thấy nhiều đâu, vả lại sẽ có những sinh viên đi du học từ trước, mình không nên ăn mặc luộm thuộm quá, biết đâu trong số đó có người chị thích và thích chị thì sao. Đừng quên là anh Công muốn có đầu heo nấu cháo.
- Ở lạ thật, mà cứ lôi cái chuyện đầu heo ra làm gì, có phải là tao mặc để ra mắt họ đâu. Nhưng mà nói cũng có lý, phải cho họ biết là mình dân tị nạn mới sang nhưng không ngớ ngẩn, quê mùa. Vậy mà mặc cái gì?
- Em thì mặc cái gì cũng được, cái chemise màu hồng và cái váy ngắn hoa nâu mà bà Tolentino mua cho đấy. Thôi em về phòng sửa soạn, rồi nửa tiếng sau qua đây đi với chị, nhanh lên đấy!

Trong khi Hà vẫn còn chăm chú soi gương, thì Phượng đã nhảy chân sáo ra khỏi phòng Hà. Phượng lúc nào cũng ngổ ngáo, dễ dãi, hoạt bát, chẳng để ý đến sự ăn mặc, bộ quần áo mà Phượng sắp mặc không có gì đặc sắc, làm Hà thêm ngần ngại khi mặc chiếc váy dài, không muốn có sự chênh lệch rõ rệt giữa hai chị em.

Có tiếng gõ cửa, Hà đang xỏ đôi giày nhòai người mở cửa phòng. Phượng tròn mắt nhìn Hà, tùm tùm:

- Lọ lem thoát xác!
- Mà chỉ khéo ví von. Thôi đi mau kéo anh chị đang chờ.

Nghe tiếng hai chị em, Carol chạy bỏ ra xem, sờ áo Hà, khen nức nở và dặn mang thức ăn VN về cho nó. Lòng Hà rộn rã niềm vui. Hà biết Phượng và Carol nói thật vì lúc này Hà đã thích thú ngắm mãi bóng mình trong gương.

Vừa thấy hai chị em, Dung đã chu chéo:

- Anh ơi... Mau ra đón khách quý này.

Công, trên người khoác hờ chiếc áo tắm, đứng sững ngay ngưỡng cửa, mỉm cười, lắc đầu:

- Sẽ đánh nhau to, không chết cũng bị thương.

Dung cười vang:

- Tối nay sẽ có hai người vui và lắm người buồn.
- Không phải thế đâu chị ơi. Chỉ có một người vui và lắm người buồn thôi, vì em đã chọn “tu là cỗi phúc, tình là dây oan”. Em như vậy thì có ai mà thèm để ý đến em.
- Còn em... Phượng cứ muốn em mặc váy này, chị thấy có nhiều quá không?
- Không...không... Chị cũng mặc váy dài đây này.

Hà, Phượng nhìn chị. Chiếc váy lụa dài màu ngọc, mỏng manh, ôm sát thân hình nở nang, đầy nhựa sống, trông chị lộng lẫy, tươi mát đến phát thèm.

Dung nín tay Phượng:

- Để chị lấy bộ khác cho em nhé.

Phượng lắc đầu nguầy nguậy.

Đúng lúc ấy có tiếng gõ cửa dồn dập lẫn tiếng cười nói ồn ào vọng vào. Công đến dàn máy, mở nhạc rồi ra mở cửa:

- Máy già muốn đập sập cửa hay sao... Dzô... Mời dzô.
- Lâu lắm già mới mở party, tụi này đến sớm kéo hết thức ăn. Sao... có gì lạ không? Khỏe không?... Dung đâu?

Hà đang sắp bánh mì ra đĩa, nghe tiếng gọi “già” thật ngộ nghĩnh và lạ lẫm, ngừng lên thấy một đám người đang chen nhau vào phòng, mấy con mắt hau háu nhìn vào bếp làm Hà ngượng quá.

Dung đơn đả:

- Dung đây... Quý vị khỏe cả chứ... Gớm ai cũng diện thế này... Ủa, Phan, cắt tóc rồi hả, trông lạ quá?
- Wow! Dung càng ngày càng đẹp ra. Thảo nào già Công cứ ở nhà hú hí với vợ, quên hết bạn bè.
- Cám ơn nhé. Vào đây... vào đây. Dung giới thiệu, đây là hai chị em Hà, Phượng mới đến OU học quarter này. Còn đây là Phan, Tuấn, Tú, Quốc, Bảo, Nga, Nguyệt, Sơn,...

Hà trở mắt, nhìn sững, hấn... đúng hấn rồi. Tim Hà đập loạn xạ, tai Hà ù đi, nàng chẳng nhớ đến tên ai, ngoài tên Phan. Nàng lí nhí chào lại: “Hi”.

Khách ủa vào bếp chật ních. Hà nóng, mặt nàng ửng đỏ, nàng lấy tay phe phẩy quạt, màu áo huyết dụ càng làm mặt nàng tăng thêm vẻ hồng hào, rục rờ. Anh Công lừa mọi người ra phòng khách. Hà thấy khi Phan quay đi, còn gửi lại nàng cái nhìn đầy ngạc nhiên, thích thú.

Phượng ôm Hà và chị Dung, thủ thỉ:

- Phan chính là người tụi em đã gặp ở Chub Hall đấy.
- Ái chà... Đúng là duyên kỳ ngộ. Lâu lắm chị mới gặp lại Phan, nên không biết Phan đã cắt tóc ngắn. Các em thấy chị chọn người hay không? Chị biết Hà sẽ thích mà. Để đó chị làm tiếp cho, các em ra phòng khách đi.

Hà còn dằn dừ chưa muốn đi thì chị Dung đã kéo tay hai chị em lôi ra ngoài. Đến trước mặt Phan, Dung nheo mắt:

- Dung đang định giới thiệu Phan cho Hà đây, mà nghe nói hai người đã gặp nhau rồi phải không?

Phan còn đang bỡ ngỡ, chưa hiểu chuyện gì, thì Phượng đã nhanh nhẩu:

- Tụi này gặp anh trên Chub Hall rồi. Lúc đó anh đang đi vào, còn tụi này vừa đi ra. Anh có nhớ không? Chị Hà cứ thắc mắc không biết anh là người Việt hay người Thái.

Phan luống cuống:

- Xin lỗi Hà và Phượng, tôi không nhớ... Có lẽ mãi suy nghĩ chuyện gì đó nên không thấy các cô. Tiếc quá!
- Cũng chưa muộn đâu. Nhờ Phan tiếp chuyện hai cô em dùm Dung nhé. Dung vào mang thức ăn ra kéo mọi người đói rồi.

Phan kéo ghế cho Hà, Phượng. Chàng ngồi giữa hai người, ân cần rót nước mời:

- Hà và Phượng qua Mỹ hồi nào? Chỉ có hai chị em hay có cả gia đình bên này? Hai chị em đang ở dorm nào?
- Gia đình đến Ohio vào tháng sáu. Hà, Phượng mới vào học quarter này và đang ở Tiffin Hall. Hà áp úng trả lời.
- Thế gia đình anh có qua đây với anh không?
- Tôi có được tin gia đình đi thoát, hiện đang ở trong trại, bên Hongkong đó Phượng. Chắc vài tháng nữa, sẽ qua New York City ở với bà chị. Hồi xưa bà cũng học ở đây. Có một đạo, số sinh viên VN học ở OU đông nhất nước Mỹ đó. Vui lắm, đi lớp đụng VN dài dài.
- Tại sao vậy anh? Hà tròn xoe mắt.
- Vì OU có văn phòng đại diện tại Sài Gòn, lo hết giấy tờ cho du học sinh, lại còn cho người xuống tận Columbus đón về Athens nữa. Lúc sắp mất nước, tụi này liên lạc với văn phòng mỗi ngày để lấy tin tức và xin bảo trợ gia đình qua đây mà không kịp.
- Các anh có xem tivi? Có thấy cảnh chạy loạn không? Có thấy lúc xe tăng CS tiến vào dinh Độc Lập không? Hà hỏi dồn.
- Có chứ. Suốt mấy tháng đó đâu có học hành gì được. Lúc nào cũng ở trên Baker Hall xem tivi, buồn dễ sợ. Cả bọn tổ chức quyên tiền gửi về giúp đồng bào qua tòa Đại Sứ VN ở New York. Đến khi tòa Đại Sứ đóng cửa rồi thì bọn này trở thành vô gia đình, vô tổ quốc, co cụm lại sống với nhau cầm hơi cho qua ngày vì không có tiền...

Phượng nhẹ nhàng rút lui, nhường chỗ cho những người khác đang bu quanh Hà, nghe chuyện. Công, Dung đứng ngay cửa bếp, thấy Phượng đi vào, giơ ngón tay cái, cười toe. Phượng cũng giơ ngón tay cái, nháy mắt, lòng rất vui vì gặp được nhiều bạn mới và mừng cho Hà được toại nguyện.

Dưới ánh đèn màu mờ ảo, giữa tiếng nhạc dìu dặt, giữa đám người lố nhố, hai mái đầu của Phan, Hà nghiêng nghiêng như dựa vào nhau, như chỉ thủ thủ cho nhau nghe, như chỉ thấy có nhau trong mùa lễ Tạ Ôn đầy hạnh phúc...